

[Poul Schlüter.]

kan fastslå i dag på grundlag af de erfaringer, som hidtil er indhøstet efter reformens vedtagelse, at vi dog stadig her i landet har et af denne verdens allerbedste realkredit-systemer.

Men det siger sig selv, at der opstår et tomrum, når man forholdsvis pludseligt nedsætter lånegrænsen for tillægslån i den bestående boligmasse fra 75 til 40 pct. Det kommer heller ikke overraskende for os. Naturligvis er der opstået et tomrum, og naturligvis er der stadig et lånebehov i dette interval fra de 40 til de 75 pct. Men under alle omstændigheder ville det være urimeligt, hvis lånebehovet i det interval skulle dækkes af et privat institut, der udstedte obligationer, for det ville betyde en belastning af det danske obligationsmarked i klar strid med realkreditreformens hensigt.

Derfor synes jeg da også, man må hilse med glæde, at det fremsatte lovforslag, der fik almindelig tilslutning under første behandling for et øjeblik siden, vil hindre en sådan privat obligationsudstedelse, også selv om jeg må erkende — for det vil jeg da gerne gøre ved denne lejlighed — at det pågældende institut havde til hensigt at udfolde en vis selektivitet i sin långivning. Det, man havde tænkt sig, var især at yde lån til ombygninger og til klaring af ejerskifteproblemer og alderdomsproblemet. Det kan for mange mennesker være et ganske naturligt ønske, at man gerne f. eks. ved opnåelse af pensionsalderen vil frigøre en del af den opsparing, man igennem sit liv har fået placeret i sin faste ejendom.

Det ville efter min og mit partis opfattelse ikke være rimeligt, dersom private institutter kunne udstede sådanne lån inden for det tomrum, som er opstået, medens de godkendte realkreditinstitutioner på forhånd skulle være afskåret fra at gå ind i tomrummet. Naturligvis kan man, når de samfundsøkonomiske forhold bedre tillader det, overveje igen at lempe til en vis grad; men kommer det igen på tale, må det være naturligt, at det bliver de godkendte insti-

tutter, som igen får tilladelse til at gå ind — helt eller delvis — i det område, hvor man gennemførte stramningen i fjor, altså intervallet over de 40 pct., når det drejer sig om den ældre del af boligmassen.

Jeg vil også gerne i forbindelse med drøftelsen her i dag erkende, at det måske nok kan virke noget barsk over for nogen, at vi gennemførte stramningen i fjor også for den ældre del af byggeriet. Men det er dog således, tror jeg, at i de fleste tilfælde klarer man generationsskiftespørgsmålet ved udstedelse af sælgerpantebreve. Når det særlig drejer sig om parcellhusene og disses omsætning, udsteder man i reglen ved køb af sådanne, om jeg så må sige, brugte parcelluse 10-, 12- eller 15-årige sælgerpantebreve, og jeg tror nok, at mange købere af parcelluse har været ængstelige for det omprioriteringsproblem, som man kan se kommer til at foreligge, når disse private pantebrevs løbetid er forbi. Men på den anden side har en del af denne ængstelse nok fortonet sig, efter at pengeinstitutterne har afgivet tilbud om at ville klare omprioriteringen mod, at parcellusejerne igennem denne 10, 12 eller 15 års periode selv opsparer 25 pct. af sælgerpantebrevens hovedstol. Det tror jeg i langt de fleste tilfælde klarer dette specielle parcellusomprioriteringsproblem.

De betragtninger, boligministeren gjorde gældende, kan vi fra mit partis side ganske tiltræde. Jeg vil gerne slutte med at komplimentere hr. Kampmann for den uhyre konkrete og præcise udformning, han havde givet sin forespørgsel. Men det ligger i denne kompliments natur, at jeg ikke kan gentage den, når det drejer sig om hr. Kampmanns tale i dag, for den drejede sig jo om ganske andre problemer end det, han havde berørt med sin forespørgsel. Hvad boligministeren agtede at foretage sig i forbindelse med den påtænkte etablering af det private foretagende, har boligministeren unægtelig besvaret med fuldstændig klarhed igennem fremsættelse af lovforslaget, som betyder, at boligministeren, hvis han får folketingets tilslutning, og det ser det jo ud til, standser